

๑๕๓๐

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ใจนกลายเป็น
แสง
วิบวับ
ทาง
ของ
พระเอก

จ้อง 纪嬰 เขียน
หยกน้ำแข็ง แปล
จื่อหาว 子豪 วาด
ฉบับแรก 1

จ.ร.น

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ไฉนกลายเป็น
แสง
จันทร์
ขาว
ของ
พระเอก

จี้จิง 纪婴

เขียน

หยกน้ำแข็ง

แปล

115014 ดิจิทัลกราฟิกส์

บทลิขิตให้เป็นนางร้าย แต่ใจกลายเป็นแสงจันทร์ขาวของพระเอก 6
不断作死后我成了白月光

อมรินทร์

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านออรุณ

Published originally under the title of 《不断作死后我成了白月光》
(Bu Duan Zuo Si Hou Wo Cheng Le Bai Yue Guang)
Author © 纪婴 (Ji Ying)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8750-6
เผยแพร่ครั้งแรก มกราคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ วิศรา แซ่ลิ้ม • บรรณาธิการต้นฉบับ ชวัลรัตน์ ยศกรวราเกียรติ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง
ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สันต์ • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร ปริณดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รัก ในที่สุดบทลิตให้ป็นนางร้าย แต่ไหน
กลายเป็นแสงจันทร์ขาวของพระเอกของพวกเราก็เดินทางมาถึงเล่ม
สุดท้ายแล้วนะคะ

ความจริงของเรื่องราวทั้งหมดกำลังจะถูกเปิดเผย รวมถึงความรัก
ระหว่าง ‘หนึ่งหนึ่ง’ กับ ‘เผยจี’ ก็ดูใกล้จะลงตัวและราบรื่นเสียที ทว่า
เส้นทางสู่ความสุขนั้นไม่ย่ายดายเสมอ หนึ่งหนึ่งยังต้องเผชิญหน้ากับ
ค่ายกลของเผ่ามาร และภารกิจที่สำคัญที่สุดของเธอคือ การพาเผยจี
ให้หลุดพ้นจากแผนการชั่วร้ายที่พวกมารวางไว้ เรามาร่วมเอาใจช่วย
ทั้งสองผ่านพ้นอุปสรรคสุดท้ายนี้ไปด้วยกันนะคะ

สุดท้ายนี้ ทางสำนักพิมพ์อรุณขอขอบคุณทุกท่านที่คอยติดตาม
และให้การสนับสนุนด้วยดีเสมอมา เราสัญญาว่าจะนำผลงานใหม่
ที่สนุกครบรสมาให้ทุกท่านได้อ่านเร็ว ๆ นี้แน่นอนค่ะ แล้วพบกันใหม่
ในเรื่องหน้านะคะ

อรุณ

ท่องฟ้าเข้าสู่ยามราตรี อาทิตยอัสดงคล้อยต่ำลงทางตะวันตก
ทะเลทรายเทียนเฮ่อไม่ค่อยมีช่วงเวลาอากาศแจ่มใสนัก แต่คืนนี้
ลมทะเลทรายกลับเจียบสงบ พลังมารค่อยๆ แผ่วลง ยังคงมองเห็น
แสงอาทิตยตกสีแดงอยู่ลิบๆ

คล้ายมีเลือดแทรกซึมเข้าไปในสายหมอก เมื่อทอดสายตามอง
ออกไป ก็เห็นเพียงสีแดงแผ่กระจายไปทั่ว

“ท่านประมุข!”

ในถ้าทรายมีคนผู้หนึ่งรีบร้อนมารายงานว่า “เผยจี้ตามปรานมาร
มาถึงที่นี่แล้ว ต้องรีบเปิดค่ายกลลงจิตด่วน...เขาใกล้คลั่งแล้ว!”

ฮั่วเจี๋ยผิงกิริระ แล้วหันไปมองผู้บำเพ็ญมารข้างกายผาดหนึ่ง
ฝ่ายหลังเข้าใจเจตนา จึงก้มศีรษะลงพูดเสียงเบา “หุ่นเชิด
เรียบร้อยแล้วขอรับ”

“เช่นนั้นก็ไปหาเขากันเถิด”

ฮั่วเจี๋ยผิงไม่ได้แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้ามากนัก ทุกอย่าง
ถูกซ่อนไว้ภายใต้ความเคร่งขรึม ไม่เข้ากับใบหน้าอ่อนเยาว์ เขาคดเสียด
ให้เบาลง “การที่ชาวเผ่าของข้าจะเป็นอิสระจากพันธนาการได้หรือไม่
ขึ้นอยู่กับครั้งนี้แล้ว”

แผนการของพวกเขาไม่ใช่แผนระดับสะท้านฟ้าสะเทือนดินอะไรนัก เนื่องจากเผ่ามารในเวลานี้อ่อนแอเกินไป ย่อมไม่อาจก่อการใหญ่ได้

ยอดฝีมือมารล้วนสิ้นชีพในสงครามครั้งก่อน เหลือเพียงชาวมารที่ส่วนมากพลังบำเพ็ญตบะอ่อนด้อย ไม่สามารถทำงานใหญ่

แม้จะเป็นบุตรของจอมมารเหมือนกัน แต่เส้นทางชีวิตของฮั่วเจี๋ยกับเผยจี้กลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

บิดามารดาฮั่วเจี๋ยเป็นคนในเผ่ามารทั้งคู่และผูกสมัครรักใคร่กัน จึงร่วมกันทำศึกจนตัวตายในสมรภูมิ แล้วทั้งฮั่วเจี๋ยที่ยังเป็นทารกเอาไว้

จากนั้นความรุ่งเรืองของเผ่ามารก็ถดถอยลงเรื่อยๆ ขณะที่แดนบำเพ็ญเพียรสร้างค่ายกลหยินหยางธูลีขึ้นมา พอเขาเติบโตจนเข้าใจสิ่งต่างๆ โลกของเผ่ามารก็ถูกปิดล้อมโดยสมบูรณ์ ตัดขาดจากโลกภายนอก

แท้จริงแล้ว ‘แดนมาร’ ไม่ต่างจากคุกคุมขัง

ทุกวันมีแต่ภาพทิวทัศน์ซ้ำๆ ท้องฟ้ามืดมน ไม่ว่าจะมองไปทางใดก็มีแต่ทรายสีเหลืองปลิวว่อน ผู้คนในเผ่าไร้ชีวิตชีวา ปราศจากเป้าหมายและความหวัง

ผู้รอดชีวิตจากสงครามใหญ่บอกเขาว่า โลกภายนอกแดนมารไม่ได้เป็นเช่นนี้

หากได้ออกไป เขาจะได้เห็นท้องฟ้าสีครามกับบุปผาเมฆสีขาว อาคารสูงตั้งตระหง่าน มีขุนเขาและคว้นไฟจากครวเรือนลอยอยู่ไกลๆ

แต่เพราะฮั่วเจี๋ยเกิดและเติบโตอยู่ในแดนมาร เขาจึงไม่อาจจินตนาการภาพเหล่านั้นออกมาได้ ทำได้เพียงไปยืนอยู่ที่สุดเขต

แดนค่ายกลทุกวัน เพื่อทอดสายตามองดูทราวยสีเหลืองพุ่งกระจาย
ในทะเลทรายเหียนเฮ้อ

ทว่าในที่สุด พวกเขาก็เห็นแสงแห่งความหวังที่จะออกไป

ในแดนमारยังมีเหล่าเทพमारหลับใหลอยู่หลายตน และวันหนึ่ง
เทพमारสามตนก็เกิดขึ้นขึ้นมาพร้อมกัน พลังมารพวยพุ่งขึ้นฟ้า ทำให้
ค่ายกลหินหยางฐีสีแตกกร้าว เกิดเป็นรอยแยกเล็กๆ แม้มรอยร้าวจะ
ไม่ใหญ่มากนัก แต่ก็มากพอจะให้คนหนีรอดออกไป

เนื่องจากค่ายกลมีแรงกดดันมหาศาล จึงมีเพียงเผ่ามารที่มี
พลังบำเพ็ญระดับจินตันขึ้นไปเท่านั้นที่จะฝ่าทะลุออกไปได้ ดังนั้น
ปัญหาแรกก็คือ พวกเขาจะขยายรอยแยกให้ใหญ่ขึ้นและทำให้ค่ายกล
แห่งนี้อ่อนกำลังลงได้อย่างไร

หากอยากทำลายค่ายกล วิธีเดียวที่เขารู้คือการระเบิดพลังมาร
ที่มีความแข็งแกร่ง

ผู้ที่มีสายเลือดมาร นอกจากชั่วเจี้ยวเองแล้ว ก็เหลือเพียงเหยจี

ตอนแรกพวกเขาไม่เคยคิดถึงหนทางนี้ เนื่องจากเหยจีมักชอบ
ทำอะไรเพียงลำพัง แทบจะตัดขาดจากทุกคนบนโลก

สิ่งที่พวกชั่วเจี้ยวต้องทำคือ ตัดสายสัมพันธ์ที่เหลือให้หมดสิ้น
ทำให้เหยจีกลายเป็นคนถูกสาปแช่ง ถูกทอดทิ้งไร้คนเหลียวแล เมื่อนั้น
ความรู้สึกเกลียดตัวเองและเกลียดชังโลกของเหยจีจะค่อยๆ ทวีความ
รุนแรงมากขึ้น จนกลายเป็นมารร้ายที่ใช้ร่างกายของตัวเองเป็นเครื่อง
สังเวย

ขั้นแรก พวกเขานำพลังมารฝังลงในหุ่นเชิดมนุษย์ ปลอมเป็น
ศิษย์สำนักเซียน แล้วส่งเข้าไปในดินแดนลี้ลับเสี่ยวฉงซาน จากนั้น
ให้ศิษย์สำนักเซียนตัวปลอมดึงพลังมารเข้าไปใส่นัดไม้โบราณ รอให้

เผยจี้เข้าไปใกล้ ก่อนระเบิดออกมาพร้อมกัน

เมื่อเกิดการระเบิดของพลังมารขึ้นในป่าโบราณ บรรดาศิษย์สำนักต่างๆ ย่อมล้มตายเป็นจำนวนมาก ความผิดทั้งหมดย่อมตกเป็นของเผยจี้ เพราะมีแต่เขาที่มีพลังมาร และมีเพียงเขาที่ทำให้ต้นไม้กลายเป็นมารจนทำร้ายผู้บริสุทธิ์จำนวนมากได้

ทว่าแผนการกลับล้มเหลว เพราะมีผู้บ่่าเพ็ญกระบี๋นามว่า “หนิงหนิง” ล่วงล้ำเข้ามาในป่า และเปิดฉากต่อสู้กับต้นไม้โบราณอย่างไม่คำนึงถึงชีวิต

เผยจี้ที่ควรจะต้องมนต์สะกดกลับได้สติ ชักกระบี่ออกมาฟาดฟันต้นไม้ปีศาจ กลายเป็นวีรบุรุษผู้กอบกู้วิกฤติแทน

เมื่อแผนนี้ไม่ประสบความสำเร็จ พวกเขาจึงต้องวางแผนใหม่ ด้วยการเปลี่ยนน้ำพุเย็นที่เผยจี้ใช้รักษาบาดแผลเป็นยาพิษร้ายแรง

ขอแค่เขาใช้เพียงนิดเดียว พลังมารจะแทรกซึมเข้าสู่กระแสเลือดพร้อมกับยาพิษร้ายแรง รอให้เผยจี้เข้าไปในหอคอยผืนปีศาจ ถูกฝูงอสูรนับไม่ถ้วนรุมโจมตี ท่ามกลางพลังมารเข้มข้น เขาย่อมถูกจิตมารกัดกิน เสียการควบคุม และกลายเป็นศัตรูของฝ่ายธรรมะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่แผนนี้ก็ล้มเหลวอีกครั้ง และผู้ที่เข้ามาก่อวณก็คือหนิงหนิงเช่นเดิม

หญิงสาวเป็นเหมือนเส้นไหมที่จู่ๆ ก็โผล่เข้ามา ทำให้แผนเดิมที่ควรสำเร็จอย่างราบรื่นล้มไม่เป็นท่า

เหตุการณ์นี้ทำให้คนของสำนักกระบี่เสวียนชวีสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ จึงเดินทางมาถึงทะเลทรายเทียนเฮ่อ นี่ถือเป็นโอกาสเหมาะที่จะผลักเผยจี้เข้าสู่วิถีมารมากที่สุด

แผนเดิมของพวกเขาคือใช้เครื่องหอมล่อมารกระตุ้นให้พลังมารภายในร่างเผยจี้เกิดอาการพลุ่งพล่าน จากนั้นให้หุ่นเชิดปลอมเป็นเผยจี้ไปสังหารศิษย์สำนักเดียวกัน

เช่นนี้พวกเขาก็จะสร้างภาพเผยจี้ถูกจิตมารครอบงำ สังหารสหายร่วมสำนักขึ้นมาได้

ทว่าวิธีนี้โอกาสสำเร็จกลับไม่สูงนัก เพราะเผยจี้ในยามนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อน เขาไม่ได้โดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งเหมือนเดิม เหล่าศิษย์ร่วมสำนัก โดยเฉพาะกลุ่มเทียนเซียนจื่อ ต่างมีใจเอนเอียงปกป้องและเชื่อมั่นในตัวเขา

ดังนั้นพวกเขาก็คิดหาวิธีใหม่ วิธีที่จะทำให้เผยจี้เข้าสู่วิถีมารเต็มตัว

ต่อให้หนังหนังหนีรอดไปจากที่นี่ได้ แต่นางก็ยังไม่ได้พบกับเผยจี้ตรงบาใดที่ก่อนหน้านี้ พวกเขาสามารถสังหารหุ่นเชิดที่มีรูปลักษณะเหมือนหนังหนังต่อหน้าเผยจี้ได้ก่อน

ชายหนุ่มชุดขาวถอนหายใจเสียดๆ แหงนหน้ามองแสงไฟรุ่มรุ่มภายในถ้ำทราย ดวงตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นอย่างไม่เคยมีมาก่อน ฮู้เจี้ยว “ไปเถิด”

เผยจี้ติดตามร่องรอยพลังมาร จนกระทั่งเข้าใจกลับปากทางของถ้ำทราย

ตลอดเส้นทาง ไม่ว่าปีศาจหรือมารตนใดปรากฏตัวขึ้น ล้วนถูกเขาฟันคอในกระบี่เดียว สร้างเส้นทางที่ชโลมด้วยโลหิตแดงฉาน ชุดสีดำของเขาเปื้อนเลือดไปทั่วทั้งร่าง

“เจ้าหนูนี้...เสียสติไปแล้วหรืออย่างไร”

ละอองโลหิตสาดฟุ้งกระจายในทะเลทรายท่ามกลางหมอกยาม

รัตติกาล ชิงเห็นแล้วถึงกับชนลุกชู เขาหยุดเคลื่อนไหวไปชั่วขณะ ก่อนหันไปกล่าวกับฮั่วเจี้ยวที่อยู่ข้างๆ ว่า “ค่ายกลลงจิตสำเร็จแล้ว หนูนะเชิดก็พร้อมแล้วขอรับ”

ระหว่างที่เขาพูด เงาร่างหนึ่งก็ก้าวออกมาจากเงามืดใต้เนินทราย ร่างหญิงสาวค่อยๆ ปรากฏเด่นชัดขึ้น ใบหน้าของนางละม้ายหนึ่งหนึ่งราวกับแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน แม้กระทั่งรอยแผลจากการถูกโจมตีบนแก้มก็ถูกสร้างขึ้นอย่างสมจริงไร้ที่ติ

น่าเสียดาย หนูนะเชิดนั้นไม่มีความคิดเป็นของตนเอง ทุกอากัปกริยาจึงเกิดจากการควบคุม ดวงตาทั้งสองข้างไร้แวว และใบหน้าไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ

“รีบจัดการให้เสร็จ”

ฮั่วเจี้ยวเอ่ยอย่างไม่ลังเล “อย่าให้เขาจับพิรุณได้เด็ดขาด”

เขาพูดพลางหันหน้าไปรับลมทะเลทราย สายตาจับจ้องไปยังร่างโหลเลือดของชายหนุ่มที่อยู่ไกลออกไป

คนผู้นั้นคล้ายกระบี่ที่ถูกชักออกจากฝัก

เผยจี้ตัวสูงผอม ชุดสีดำยิ่งทำให้ร่างของเขากลืนหายไปกับความมืดมิดยามราตรี รอบกายของชายหนุ่มเต็มไปด้วยจิตสังหาร และปราณกระบี่รุนแรง เมื่ออยู่ท่ามกลางหมอกโลหิต เขาไม่ต่างจากอสูรชีวหลังที่ก้าวออกมาจากขุนรอก

ทันใดนั้น ราวกับสัมผัสได้ถึงพลังมารด้านหลัง เผยจี้ชักกระบี่พลันหันหลังกลับมา ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยโอฆะระณาดำมืด แต่เมื่อเห็นภาพที่ปรากฏเบื้องหน้า เขากลับชะงักงันไปชั่วขณะ

เพราะใต้เนินทรายที่ห่างออกไปนั้นมีเงาหลายร่างยืนเรียงรายอยู่ คนที่ยืนอยู่หน้าสุดเป็นชายหนุ่มแปลกหน้ารูปร่างสูงใหญ่กำยำ

กำลังใช้ดาบยาวจ่อลำคอหนึ่งหนึ่ง

...หนึ่งหนึ่ง

หัวใจของเผยจี้เต้นระรัวและรุนแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน
รูปร่างตาของชายหนุ่มชุดดำหดตัวลงอย่างฉับพลัน พลังมารเข้มข้น
ทะลักออกจากร่าง

เป็นไปได้

“ถึงเวลาแล้ว” นัยน์ตาชั่วเจี้ยวทอประกายเข้มข้น เขาส่งสัญญาณ
“เริ่มได้”

ถ้อยคำนี้เหมือนเป็นการเปิดฉาก ชั่วพริบตาเดียว ลมปีศาจ
ก็พัดแรงทั่วทะเลทราย เหล่าอสูรและมารนับไม่ถ้วนพุ่งออกจากที่ซ่อน
โถมเข้าล้อมโจมตีเผยจี้

ไม่รู้ว่พวกมันแอบซ่อนอยู่ในความมืดมานานเพียงใด แต่เมื่อ
ได้รับคำสั่ง ทุกคนก็กรูเข้าไปเล่นงานเขา

“บุกเดี่ยวมาถึงนี้ ฝีมือไม่เลวจริงๆ”

บุรุษร่างสูงใหญ่ที่ใช้ดาบจ่อคอหนึ่งหนึ่งหัวเราะเสียงดัง ก่อน
กดคมดาบในมือลงช้าๆ จนสัมผัสผิวขาวเนียนของหญิงสาว เลือดไหล
ซึมออกมา “ข้าเดาว่า...เจ้ามาที่นี่เพื่อแม่นางผู้นี้ใช่หรือไม่”

ท่ามกลางเสียงคำรามของมารนับไม่ถ้วน เสียงของบุรุษฉกรรจ์
ผู้นี้กลับถูกกลบฝังดุจเม็ดทรายกลางทะเลทราย ใครคนสนใจ

เผยจี้จ้องตาเขาด้วยสองตาแดงก่ำ ชายหนุ่มชักกระบี่ฟาดฟัน
มารร้ายรอบกาย พยายามขยับเข้าใกล้เนินทรายอย่างสุดกำลัง

คลื่นมารและอสูรยังคงโถมเข้าหาไม่หยุดยั้ง ในขณะที่การ
เคลื่อนไหวของเผยจี้เต็มไปด้วยความเร่งรีบและลนลาน

ภายใต้การโจมตีอันรุนแรงเช่นนี้ ทำให้ร่างกายของเขามีแต่

บาดแผล หากมิใช่จิตใจที่ประทับประคองไว้ คงสิ้นสติไปนานแล้ว

บุรุษใต้เนินทรายยังคงเอ่ยต่อ “เจ้าสังหารเผ่ามารไปมากถึงเพียงนี้
ข้าควรตอบแทนสักหน่อยหรือไม่”

“ไม่ละ อย่า...”

เผยจี๋พยายามเอ่ยปาก แต่เลือดสีแดงสดกลับทะลักออกมา

เขายากก้าวไปข้างหน้า ทว่าถูกโอบล้อมด้วยโสมรณะอย่าง
แน่นหนา ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญกระบี่ ผู้บำเพ็ญยันต์ ผู้บำเพ็ญยุทธ์
ผู้บำเพ็ญสำเนียงของเผ่ามาร และภูตผีปีศาจอีกมากมาย ต่างถาโถม
เข้าใส่ เผยจี๋ทำได้เพียงกวัดแกว่งกระบี่สะเปะสะปะ มือทั้งสองข้าง
สิ้นเทา

“เจ้าหนูเผยจี๋!”

เจิ้งอิงตะโกนเสียงแตกตื่น “ร่างกายเจ้าทนต่อไปไม่ได้แล้ว
ใกล้จะถึงขีดจำกัดแล้ว! เจ้า...”

มันพูดไม่ทันจบก็พลันเห็นดาบฉายแสงวาวขึ้นใต้เนินทราย

ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นราวกับฝันร้าย ทำให้จิตกระบี่ชี้ไวยวาย
ต้องนั่งงัน จนไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้อีก

ขณะนี้เป็นเวลาดีกสัถ ท้องฟ้าที่เคยถูกย้อมด้วยสีแดงฉานของ
อาทิตยยามอัสดงได้หายไปจนหมดสิ้น ก่อนที่โลกทั้งใบจะกลืนหายไป
ในความมืดมิด

ทันใดนั้น สายลมเย็นเยือกก็พัดผ่าน หนาวลึกถึงกระดูก
ลมนั้นพัดพาก้อนเมฆหายไปจากฟากฟ้า เผยให้เห็นแสงสีเหลืองอร่าม
ของดวงจันทร์ที่ส่องสว่างท่ามกลางความมืด

นั่นคือดวงจันทร์ขึ้นสิบสี่ค่ำ

ดวงจันทร์มีรอยเว้าแหว่ง ไม่เต็มดวง

แสงจันทร์เย็นเยียบราวกับสายน้ำโปรยลงมา สาดแสงจับใบหน้า
ซีดขาวของหญิงสาวใต้เนินทราย

แม้รอบตัวจะเต็มไปด้วยเงาปีศาจนับไม่ถ้วน แต่บัดนี้เผยจี้กลับ
ยุติการโจมตี

และเพราะเขาหยุดชะงัก ดาบยาวเล่มหนึ่งจึงแทงทะลุอกเขา
ทว่าชายหนุ่มกลับไม่รู้สึกลึกเจ็บปวด ได้ยินเพียงเสียงหัวใจของตัวเอง
เต้นรวดดังตึกตักๆ

รอบด้านพลันเงียบสงัดน่าหวาดหวั่น ไร้เสียงใดๆ

แสงจันทร์สะท้อนประกายดาบใต้เนินทรายเป็นสีขาวเจิดจ้าดุจ
หิมะ เพียงแค่สบัด ประกายดาบก็แวววับ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีแดงสด
บาดตา

กระบี่ยาวที่ชายหนุ่มกำไว้ในมือแน่นหลุดร่วงลงบนพื้นทันที

“หุ่...เซิดตายแล้ว”

ชั่วเจี๊ยะที่อยู่ในเงามืดหลุบขนตาลงเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยเสียงเบา
“ค่ายกลลงจิตทำงาน”

เขาอยู่ตัวคนเดียวมาตลอด เพราะไม่เคยมีผู้ใดยินดีเข้าใกล้เขา

เผยจี้ลืมหูลืมตาขึ้นอย่างเลื่อนลอย พลันเห็นเบื้องหน้ากลายเป็น
ป่าทึบสีเลือด ในป่ามีพลังมารตลบอบอวล สีแดงโลหิตยิ่งโดดเด่น
อยู่กลางหมอกควันสีดำ

ร่างไร้วิญญาณเย็นซีดร่างหนึ่งร่วงลงมาจากต้นไม้ เผยจี้จดจำ
ชุดที่คนผู้นั้นสวมได้ นั่นคือผู้บำเพ็ญจากสำนักหลิวหมิงซาน

เสียงใครบางคนทวาดลั่นอย่างเกรี้ยวกราด “เป็นเขา เรื่องที่
เกิดขึ้นทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของเขา! เพราะเขาไปโผล่ที่ป่าโบราณ ถึงได้

เกิดเหตุการณ์ปั่นป่วนเช่นนี้...เขาคือฆาตกรที่สังหารพวกนั้น! มารร้าย
ต้องถูกกำจัด!”

เผยจี้ก้มหน้าลงอย่างงุนงง ก่อนพบว่าร่างตนเองเต็มไปด้วย
บาดแผล เจ็บปวดจนแทบทนไม่ไหว

“เจ้ามันฆาตกร!”

บางคนตะโกนพลางร้องให้พุ่มพ่าย รวากับจะฉีกเขาเป็นชิ้นๆ
“ใส่หัวออกไปจากสำนักกระบี่เสวียนชวีชะ! เจ้ามันน่าขยะแขยงจริงๆ!”

เผยจี้อยากบอกพวกเขาว่าเรื่องมันมิได้เป็นเช่นนั้น ตอนเขาสู้กับ
ตันไม้ปีศาจ เขาพยายามกำจัดมันเต็มที่ เขามีใช้มารร้ายและมิได้อยาก
ทำร้ายผู้ใด แต่กลับไม่มีผู้ใดเชื่อเขา

คนเหล่านั้นเอาแต่ยืนมองอยู่ด้านข้างด้วยสายตาเย็นชา เต็มไป
ด้วยการเหยียดหยาม ชิงชัง และความหวาดกลัว

ชายหนุ่มยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยว ท่ามกลางสายตาทุกคู่ รวากับ
เป็นเรื่องตลกอันน่าสะพรึงกลัว

ทว่าตั้งแต่เล็กจนโต เผยจี้ก็ใช้ชีวิตเช่นนั้นมาตลอด ทั้งอับจน
หนทางและสิ้นหวัง

เผยจี้บอกกับตัวเองในใจอย่างเจียบๆว่า เขาไม่สนใจ เพราะ
เขาคุ่นชินกับการเหยียดหยาม ดูหมิ่น และความเย็นชา จนเลิกสนใจ
มันไปแล้ว

แม้จะมีผู้ใดยืนดื้อนอยู่ข้างกายเขา เขาก็...เขาก็ไม่รู้สึกละอายใจ

แต่หัวใจกลับปล้นเต้นแรงขึ้นอย่างหนักหน่วง

เงาร่างเลื่อนของใครคนหนึ่งค่อยๆ ปรากฏขึ้นในสมอของเข
เหมือนจันทร์กระจ่างกลางสายน้ำ คล้ายดอกไม้ถึงไหวเอนอยู่ใน
สายหมอก เผยจี้พยายามยื่นมือออกไปสัมผัส แต่กลับเห็นเพียง

ฟองอากาศที่ไม่สามารถจับต้องได้

เลือดในกายพลัณกลับมาไหลเวียนอีกครั้งเพราะเงา

ไม่ใช่ เรื่องมันไม่ได้เป็นแบบนั้น

มีคนอยู่เคียงข้างเขามาตลอด

ทั้งที่เขามีชีวิตอยู่ในโคลนตม แต่นางกลับยินดีส่งยิ้มให้เขาอย่าง
อ่อนโยน

มีเพียงนางเท่านั้นที่ยินดีก้าวเข้ามาหาเขา พาเขาออกจากโคลนตม
อันมืดมิด และส่งยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน

เขาจะลืมได้อย่างไร

เขาไม่เคยลืม

ชื่อของคนผู้นั้นคือ...

“พลังมารแตกกระจายแล้ว”

ซิงเหิงกำดาบยาวในมือแน่น ดวงตาฉายแววปีติยินดี “พลังมาร
ของเจ้าหนูนี้เข้มข้นถึงเพียงนี้ ต้องทำลายค่ายกลได้แน่นอน...เขา
ขยับตัวแล้ว!”

ฮั่วเจี้ยวหลูตามอง ไม่กล่าวอะไร

แสงจันทร์ดูคล้ายรุกลีเปล่งประกาย ตกกระทบลงบนกระบี่ยาว
ที่เปื้อนเลือด ส่วนตัวเจ้าของกระบี่ถูกเข้าข้างหนึ่งลงบนพื้น หลังค่อมงอ
เหมือนสัตว์ร้ายกำลังตัวสั่นเทา

เผยจี้กำลังตัวสั่น

แถบผ้ารัดผมของชายหนุ่มหลูตรงลงมาเมื่อใดไม่รู้ ทำให้ผมสีดำ
ปล่อยสยายทิ้งตัวลงเหมือนน้ำตก เลือดเปรอะเปื้อนทำให้เส้นผม
ยุ่งเหยิง พาดผ่านใบหน้าขาวซีดจนเป็นรอยสีแดงเข้ม

ทันใดนั้น ชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้น ดวงตาดำมืดกลายเป็น

สีแดงฉานอย่างผิดปกติ คล้ายมีเถาวัลย์เลื้อยปกคลุมทั่วตาขาว โลหิต
สีแดงเข้มทะลักออกจากดวงตา เปื้อนขอบตา ใต้ตา และปลายหางตา
ที่ยกตัวสูงขึ้น

ลมทะเลทรายพัดกระหน้า เสียงเหมือนภูตผีปีศาจกรีดร้อง
ทำให้สัตว์ปีศาจแตกตื่นและหนีกระจัดกระจาย

หมอกสีดำสนิทเปลี่ยนเป็นสีแดงโลหิตตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ลมแรง
หมุนวนรวมตัวกันกลายเป็นพายุส่งเสียงคำรามไม่หยุด และเผยจู่ๆ
ใจกลางพายุนั้น

“ดูเหมือน...จะมีบางสิ่งผิดปกติ”

บางคนเอ่ยขึ้นมาอย่างลึกลับ “กลิ่นอายสังหารกับแรงกดดันนี้...
พวกเราจะควบคุมเขาได้จริงหรือ”

ไม่ทันขาดคำ เขาก็พลันได้ยินเสียงพายุคำรามดังออกมา
จากใจกลางพายุหมุน คลื่นพายุที่มาพร้อมกลิ่นคาวเลือดระเบิดตูม
ประกายเย็บเย็นสว่างวาบเหมือนเกาทัณฑ์นับหมื่นลูกปล่อยออกไป
รอบตัวพร้อมกัน!

“ปกป้องค่ายกล! เจ้าหนูนี้...!”

ซิงเหิงถูกจิตสังหารทำให้หวาดผวา เขารีบใช้พลังมารปกป้อง
ตนเอง “ทุกคนโจมตีเขาพร้อมกัน!”

ผู้บำเพ็ญมารจำนวนมากถูกปรารถนากระบี่เล่นงานจนพากันถอยกรูด
แต่พอได้ยินคำสั่ง พวกเขาก็ผินรวบรวมพลังเพื่อยืนหยัดต่อไป

พวกเขาอาศัยว่ามีคนเยอะและกำลังเหนือกว่า สร้างคลื่นพลังมาร
โอบล้อมรอบตัวเผยจี้ไว้ในชั่วพริบตา

คืนนี้เผยจี้ไม่มีทางก้าวออกไปจากค่ายกลนี้ได้

ฮั่วเจี๋ยวงศ์ระหัด นึกหน้า “โจมตี”

คลื่นพลังมารโหมกระหน่ำ รวมตัวกันเป็นกระบี่ยาวสีดำจำนวนนับไม่ถ้วนลอยอยู่กลางอากาศ ส่งเสียงหวีดแหลมท่ามกลางสายลมหวีดหวิว

ปลายกระบี่ทั้งหมดชี้ไปยังชายหนุ่มที่คุกเข่าข้างหนึ่งอยู่กลางพายุหมุน เสียงร้องคำรามกึกก้อง หมอกควันสีดำฟุ้งตลบ ดินฟ้าอากาศแปรปรวน กระบี่ทั้งหลายพากันพุ่งปราดตรงเข้าแทงกระดุกสันหลังของเขา

ในจังหวะนั้นเอง พลังมีแสงสว่างวาบ เมื่อปราณกระบี่มหาศาลก่อตัวขึ้นเป็นทางช้างเผือกทอดตัวลงมาครอบตัวเผยจี้เอาไว้

แสงสีขาวเจิดจ้าปะทะเข้ากับไอหมอกดำทะมึน ต่างฝ่ายต่างหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ กระบี่ส่งเสียงสะท้อนก้อง จนชั่วเจ็ยถึงกับชะงักไปเล็กน้อย

ท่ามกลางแสงโลหิตกลบฟ้า เขากลับเห็นเงาร่างบอบบางยืนตรงไม่ไหวติง

ขอบตาของหญิงสาววมแดงราวกับเพลิงผ่านการร้องไห้อย่างหนัก ร่างเปื้อนทรายทั้งตัว ผมยวบล่อยสลาย หางตาและมุมปากเต็มไปด้วยเลือด

แม้สภาพภายนอกจะอิดโรยยับเยินเพียงใด แต่แววตาดำกลับกลับใสกระจ่างดูเจื่อนน้ำในทะเลสาบ สะท้อนภาพแสงจันทร์บนปลายฟ้าดงามสะท้านใจ

นางคือผู้บำเพ็ญกระบี่สตรีที่หนีรอดพ้นเงื้อมมือของพวกเขาไป ทว่านางเลือกจะกลับมา ทั้งที่สถานการณ์เสี่ยงตายอย่างยิ่ง ระหว่างที่พลังมารและปราณกระบี่อันรุนแรงปะทะกันอยู่กลางอากาศ หนึ่งหญิงยกมือเช็ดคราบเลือดตรงมุมปาก ก่อนจะไถ่ออกมา

เบา ๆ อย่างห้ามไม่อยู่

เธอรู้ศักยภาพของตัวเองดีว่าอาศัยเพียงกำลังของเธอ ไม่มีทาง
ต้านทานการโจมตีรุนแรงเช่นนี้ได้นาน

ระหว่างเดินทางมาที่นี้ ระบบเล่าเรื่อง ‘ลิขิตสวรรค์’ ให้เธอฟัง

เนื่องด้วยลิขิตสวรรค์ได้กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้แล้ว แม้
หนึ่งหนึ่งแห่งโลกบำเพ็ญเพียรจะย้อนเวลากลับมาก็ครั้ง นางก็หนีไม่พ้น
ความตาย และวันนี้เมื่อเผยจี้ล่องเข้าสู่วิถีมาร เขาจะถูกสวรรค์ทอดทิ้ง
และมีไอมรณะหนาแน่นปกคลุมทั่วร่าง เช่นเดียวกับตัวเธอ ไม่มีทาง
หลีกเลี่ยงความตายไปได้

ชะตากรรมช่างเป็นสิ่งที่ประหลาดยิ่งนัก

ระบบบอกกับเธอว่า ตอนหนึ่งหนึ่งแห่งโลกบำเพ็ญเพียรย้อน
เวลากลับมาหลายต่อหลายครา นางเคยพยายามทำให้เผยจี้ตกหลุมรัก
แต่ชายหนุ่มมองออกว่านางมีเจตนาแอบแฝง ถึงได้ตั้งใจเข้าหาเขา
เผยจี้จึงทำตัวเย็นชาดูจกัอนน้ำแข็งใสนาง

ในอดีตเผยจี้คนเก่ามีความเข้มแข็งมากพอ ต่อให้ถูกใส่ร้ายว่า
ทำร้ายศิษย์ร่วมสำนัก สมคบคิดกับแดนมาร เขาก็ไม่เคยเสียสติจน
ล่องเข้าสู่วิถีมาร

แต่เผยจี้ในตอนนี้นักกลับต่างออกไป

การมาของหนึ่งหนึ่งแห่งโลกปัจจุบันเปรียบเสมือนก้อนหินที่
ร่วงลงไปในพื้นที่น้ำอันนิ่งสงบ ก่อให้เกิดระลอกคลื่นแผ่กระจายออกไป
ไม่หยุดหย่อน

ผีเสื้อกระพือปีกเพียงครั้งเดียว ก่อพายุเชื่อมโยงชะตาเป็นลูกโซ่
ไม่รู้จักจบสิ้น เมื่อ ‘เหตุ’ ที่หนึ่งหนึ่งแห่งโลกบำเพ็ญเพียรจงใจทำ
ผิดพลาดเกิดการพลิกผัน ย่อมก่อให้เกิด ‘ผล’ ที่ทำให้เผยจี้เข้าสู่วิถีมาร

เพราะตัวนางเอง

เหตุและผลดำเนินไปอย่างเป็นวัฏจักร นี่คือนิยามที่สวรรค์กำหนดมา
ช่วงหัวลิขิตสวรรค์

...แต่ชะตากรรมที่เคยแก้ไขไม่ได้ก็เปลี่ยนไปแล้วไม่ใช่หรือ

หนึ่งหนึ่งไม่เชื่อเรื่องโชคชะตา และยังไม่คิดจะฝากอนาคต
ทั้งหมดไว้กับสิ่งที่เรียกว่า 'ลิขิตสวรรค์' ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเธอ
ย่อมไม่ใช่หุ่นเชิดที่ถูกสวรรค์ชักใยอย่างไรก็ได้

ในเมื่อก่อนหน้านี้เธอสามารถสร้างระลอกคลื่นจนสะเทือน
ไปถึงลิขิตสวรรค์ได้

เธอก็จะทำให้หน้านิ่งแห่งนี้มีคลื่นลมแรงขึ้น หนักหน่วงยิ่งกว่าเดิม

แม้เพียงจะถูกสวรรค์ทอดทิ้ง แต่หนึ่งหนึ่งก็จะอยู่เคียงข้างและ
ปกป้องเขาเอง

กล่าวตามตรง หินหินไม่รู้วิธีแก้สถานการณ์ในตอนนี้

เธอกับเผยจี้ต่างกำลังอ่อนแรง ถูกเหล่ามารล้อมรอบหลายชั้น และยิ่งไปกว่านั้น...

หินหินกั๊กฟัน พยายามตั้งสติ และฝืนต้านกับดาบยักษ์ที่พาดอยู่บนท้องฟ้า ก่อนหันไปมองเผยจี้ผาดหนึ่ง

สภาพของเขาในตอนนี้อยู่ในสภาพที่แย่มาก

เมื่อเทียบกับคราวก่อนตอนติดอยู่ในจิตมารที่หอคอยผืนปีกปีศาจ เผยจี้ในตอนนี้อยู่ในสภาวะที่ทรุดโทรมกว่าอย่างเห็นได้ชัด และไอสังหารที่รายล้อมอยู่รอบตัวก็ชัดเจนยิ่งกว่า ดวงตาแดงฉานราวกับมีเลือดหยดลงมา

ต่อให้เขาสบตากับเธอ ในแวตาสีแดงฉานคู่นั้นกลับไร้ความรู้สึกใดๆ ราวกับกำลังมองคนแปลกหน้าที่ไม่เคยพบมาก่อน ในดวงตาของเผยจี้ นอกจากความบ้าคลั่งรุนแรงแล้ว ก็ไม่เหลืออารมณ์อื่นอีก

สิ่งนี้ทำให้หินหินอดคิดถึงสัตว์ร้ายที่กำลังคลุ้มคลั่งไม่ได้

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมาในสมอง ราวกับเป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่เธอเพิ่งนึกถึง เผยจี้พลันเงยหน้าและขยับตัว

พลังมารยังคงแผ่ซ่านออกมาจากร่างเขาไม่หยุด และในชั่วพริบตา

พลังมารก็ปะทุขึ้นอย่างรุนแรง ก่อนที่พลังขุมหนึ่งจะพุ่งปราดออกมา...
ทั้งหมดพุ่งมาทางเธอ!

“ข้าเคยบอกแล้วมิใช่หรือ เจ้าไม่มีทางหนีรอดชะตากรรมไปได้”
เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นในสมอง น้ำเสียงแฝงความเสียดาย “ไม่มีผู้ใด
ทำลายชะตากรรมนี้ได้”

“เจ้าหนูนั้นเข้าสู่จิตมาร เกรงว่าคงถูกจิตสังหารเข้าครอบครอง
สติทั้งหมดไปแล้ว”

ซิงเหิงมิ่งง่า “ล่ำพังแค่สู้กับพวกเรา สตรีผู้นั้นก็แทบจะทันท
ไม่ไหว นางไม่มีทางสกัดการโจมตีนี้ได้หรอก”

ซิงเหิงเฟ่งมองไปยังหนึ่งหนึ่งกับเผยจี ครั้นเห็นพลังมารรุนแรง
กลืนกินประกายกระบี่ แล้วรวมตัวกันเป็นพลังที่สามารถกลืนกินท้องฟ้า
ได้ในชั่วพริบตา เขาก็ขมวดคิ้วแน่น

เสียงของระบบดังไป

ปราณกระบี่พลังระเบิดตัวขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ราวกับคลื่น
ทะเลโหมกระหน่ำ เกิดเป็นเงาคนถือกระบี่ปรากฏข้างกายหนึ่งหนึ่ง เขา
ยกมือขึ้นวาดกระบี่เป็นวงกลม และใช้มือซ้ายที่ว่างดึงเธอไปอยู่ด้านหลัง

พลังมารดูร้ายถูกเขาตันถอยร่นทีละน้อย

“อันตรายเหลือเกิน”

น้ำเสียงใส่กังวานเจือกระแสกลัวหวัหระนิดๆ หนึ่งหนึ่งยังไม่ทัน
สงบใจที่กำลังเต็นแรง ก็ได้ยินเสียงไม่คุ้นดังขึ้นว่า “ในฐานะซือจุน
อย่างไรก็ต้องมีประโยชน์บ้าง เจ้าคิดเหมือนกันหรือไม่”

ลมหายใจของหนึ่งหนึ่งสะดุด เธอเงยหน้าขึ้นทันควัน “ซือจุน!”

รอยยิ้มของเทียนเชียนจื่อแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจ เขาเงยหน้า
มองเผยจีแล้วกล่าวเสียงเบาว่า “น่ากลัวว่าเจ้าหนูนี้จะถูกพลังมาร

ควบคุมสติ เห็นใครก็ฆ่า หากไม่รีบหยุด พลังมารจะเข้าครอบงำร่างเขา ตอนนั้นทุกอย่างคงสายเกินแก้”

“คนผู้นั้นคือเทียนเซียนจื่อแห่งสำนักกระบี่เสวียนชวี”

คนในกลุ่มผู้บำเพ็ญมารแสดงอาการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “จู่ๆ เขามาที่นี่ได้อย่างไร!”

“ไม่ใช่แค่อาจารย์อาคนเดียวนะ พวกเราก็มารู้ด้วย!”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น เผยให้เห็นร่างเฮ่อจื่อโจวเป็นเลือด ปรากฏตรงรอยต่อระหว่างแสงจันทร์กับเงามืด ชายหนุ่มทำท่าใช้สันมือฟันฟัน “ศึกสุดท้ายนัดตัดสิน จะขาดเข้าไปได้อย่างไร!”

เฮ่อจื่อโจวพูดพลางใช้ศอกสะกิดชายหนุ่มเผ่ามังกรที่อยู่ข้างๆ และพูดเร่งเสียงเบาว่า “เจ้าก็รีบพูดอะไรบ้างสิ ศิษย์น้องหลิน!”

หลินสวีอีกอีก เขาไม่กล้าตะโกนต่อหน้าคนมากมายเช่นนี้ริมฝีปากขยับเหมือนปลากำลังจะขาดใจ สุดท้ายแสวงงทำท่าดูดั้น ก่อนพูดจาซึ่งซึ่งว่า “ห้ามทำร้ายศิษย์พี่หญิงเล็กของข้า!”

เทียนเซียนจื่อถลึงตาใส่ “แสดงว่าเจ้าจะปล่อยให้พวกเขาทำร้ายข้ารี”

ศิษย์ออกตัณญ!

ผู้บำเพ็ญมารยอมไม่ปล่อยโอกาสให้พวกเขาโต้เถียงกัน ต่างรีบกรูกันเข้าโจมตีทันที

ฮั่วเจี๋ยรู้ดีว่าสถานการณ์ไม่สู้ดีนัก แต่ก็ฝืนข่มใจให้หนึ่งไว้ “โจมตีเผยจี้เต็มกำลัง ต่อให้เขาล่วงเข้าสู่จิตมาร ก็ต้องสังหารเขาเพื่อสังเวคายกล จึงจะทำลายคายกลหีนหยางธูลีได้”

หลังจากนั้น... ค่อยอัณเชิญเทพมารสามตนที่เพิ่งตื่นจากการหลับใหลออกมา เท่านั้นก็จะจัดการผู้บำเพ็ญกระบี่กลุ่มนี้ได้

“พวกเขาจะสังหารเหยื่อ”

เวินเฮอเหมียนที่ยืนอยู่ข้างเฮอจื่อโจวกล่าวเสียงหนักแน่น “ต้องปกป้องเขาไว้ให้ได้”

เงาดำรอบตัวโถมเข้าหา มารจำนวนมากมายโจมตี ข้าแต่ละคนล้วนมีพลังบำเพ็ญตะบะไม่ธรรมดา จนหลินสวีกับเฮอจื่อโจวแทบต้านไม่อยู่ เริ่มเผยอาการเหนื่อยล้าออกมา

เมื่อผู้บำเพ็ญมารเห็นจังหวะเหมาะก็พุ่งปราดเข้ามา หมายถึงทำร้ายจุดตายของทั้งคู่ แต่พลันเลี้ยวไปเห็นประกายดาบพร้อมกำปั้นเหล็ก

พละกำลังมหาศาลบีบให้พวกเขาต้องถอยกรูดไปไกลหลายจั้ง และเมื่อเพ่งมองก็พบว่าเป็นโจรทะเลทรายกลุ่มหนึ่งที่โผล่มาจากที่ใดก็ไม่รู้กับเมฆนางรูปร่างผอมบางคนหนึ่ง

“เรื่องที่น่าเสียดายที่สุดในชีวิต ก็คือเกิดซ้ำไปหลายปี มีอาจร่วมรบในสงครามใหญ่ระหว่างเซียนกับมารได้”

เจียนซานหัวเราะลั่นเสียงดัง “แต่คืนนี้ข้ามีโอกาสดำเนินให้เป็นจริงแล้ว!”

ในมือเขาถือดาบ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นมารร้ายโหดชั่วปานใดก็ล้วนถูกลังหารด้วยคมดาบเดียว เพราะที่นี้คือทะเลทรายของพวกเขา!

“หนึ่งหนึ่ง!”

เทียนเซียนจื่อไม่สนใจสิ่งอื่นใด หลังปิดกระบี่ที่พุ่งมาจากฟ้าหลายเล่ม ก็เบนความสนใจไปที่เหยื่อ ทว่าพบว่าเหยื่อไม่มีสติแล้ว ตอนพลังมารระเบิดออกมา แม้แต่เขาเองก็แทบต้านไม่อยู่ แต่เพราะมีกระบี่ช่วยคุมจิตใจไว้ จึงสามารถชะลอการเคลื่อนไหวของชายหนุ่มได้ชั่วคราว

หนึ่งหนึ่งหันหน้าไปตามเสียงเรียก และได้ยินเทียนเขียนจื่อตะโกนบอกว่า “ถอดจิตของเจ้าเข้าไปตามหาเหยจี้ในทะเลแห่งจิตสำนึกของเขา...แต่ต้องระวังตัวให้มาก เพราะหากเจ้าถูกเหยจี้สังหารในทะเลแห่งจิตสำนึก เจ้าจะกลับมาออกมาไม่ได้อีกเลย!”

และหากหนึ่งหนึ่งกลับออกมาไม่ได้ เธอกับเหยจี้ก็มีแต่ตายสถานเดียว

เหมือนดังที่ระบบเคยยับยั้งเธอไว้ว่า ไม่ว่าเธอจะเสียสละหรือเพียรพยายามมากเพียงใด สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้ให้แก่วัฏจักรชะตากรรมนี้

พ่ายแพ้ทุกกระดาน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หนึ่งหนึ่งเข้าไปในทะเลแห่งจิตสำนึกของเหยจี้

ครั้งก่อนสิ่งที่เธอเห็นคือความมืดมิดจนมองไม่เห็นสิ่งใด แต่ตอนนี้ทุกอย่างกลับเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เพราะพื้นที่นี้เต็มไปด้วยหมอกหนาสีแดงโลหิตที่ไม่ยอมแตกสลาย

รอบด้านว่างเปล่าไร้แสงสว่าง ทุกสิ่งพราวเลือนดังอยู่ในขุนนรก ยามต้องเดินท่ามกลางความเว้งว่างเช่นนี้ ความหวาดกลัวพลันก่อตัวขึ้นจนไม่อาจห้ามได้

หนึ่งหนึ่งใช้เวลาไม่นานก็พบเหยจี้

ภายในทะเลแห่งจิตสำนึก หมอกโลหิตคละคลุ้ง แต่ตรงจุดที่เขายืนอยู่ พลังมารเกาะกลุ่มกันเป็นหมอกดำหนาทึบ ดูเด่นสะดุดตา

ชายหนุ่มเหมือนกำลังเหม่อลอย แผ่นหลังกว้างตั้งตรง แต่เมื่อรับรู้ถึงการมาของผู้อื่น เขาก็หันหน้ามาด้วยสีหน้าอึมครึม สายตาของเหยจี้ยังคงดูร้าย เปี่ยมจิตสังหารดุจสัตว์ป่า

แต่ชั่วพริบตาต่อมา พลังมารที่หมุนวนรอบกายเขาก็รวมตัวกัน เป็นรูปร่าง หน้าตาเหมือนแถววัลย์นับไม่ถ้วนงอกขึ้นมาอย่างบ้าคลั่ง และพุ่งตรงเข้าใส่หนึ่งหนึ่ง

เขาเคลื่อนไหวไว้มาก ไม่เปิดโอกาสให้เหยื่อได้ตั้งตัว หนึ่งหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าจิตสังหารของอีกฝ่ายจะรุนแรงถึงเพียงนี้จึงหลบไม่ทัน และ ถูกพลังมารหลายสายมัดข้อมือไว้

เผยจี้มองเธอด้วยสายตาเย็นชา พลังเดินเข้ามาหาที่ละก้าว หนึ่งหนึ่งไม่ได้เห็นเผยจี้มีสายตาเช่นนี้มานานมากแล้ว

ดวงตาสีดำสนิทมีเพียงความว่างเปล่า ราวกับทุ่งหิมะหนาวเหน็บ ไร้ชีวิต ลมหนาวที่พัดผ่านอบอวลไปด้วยกลิ่นคาวเลือด คำเตือนอัน ยาวนานกำลังจะกลืนกินทุกสิ่ง ไม่เหลือแม้เศษเสี้ยวแห่งความหวัง ที่นี่คือทะเลแห่งจิตสำนักภายใต้การควบคุมของเผยจี้

หนึ่งหนึ่งดิ้นไม่หลุดจากพันธนาการ ทำได้เพียงพยายามเอ่ยปาก “เผยจี้ ข้า...”

แต่อีกฝ่ายไม่ให้โอกาสเธออธิบาย น้ำเสียงของเผยจี้เย็นเยียบ จนน่ากลัว ดวงตาเต็มไปด้วยความรังเกียจอย่างไม่ปิดบัง “ตัวปลอม”

ทันทีที่คำพูดจบลง หมอกมารก็รวมตัวกันพันรัดไล่จากข้อเท้า ขึ้นมาอย่างรวดเร็ว พันธนาการหนึ่งหนึ่งไว้ทั้งตัว และบีบรัดแน่นขึ้น

หนึ่งหนึ่งเจ็บจนร้องในลำคอ แต่เธอพยายามกัดฟันแน่นอดทน

ดวงตาของชายหนุ่มตรงหน้าฉายแววหฤดหงิดและรำคาญ พลังมารโถมท่วมตัวเธอดุจสายน้ำหลาก แต่ละเส้นกระหวัดรัดและ ปีนป่ายเคลื่อนสูงขึ้นมาจนถึงลำคอ

ลำคอระหงของหญิงสาวเปราะบาง ทว่าเผยจี้กลับยื่นมือออกมา อย่างไม่ยี่หระ ท้องนิ้วเย็นเฉียบค่อย ๆ โอบรอบผิวขาวซีดของเธอ

จากนั้นออกแรงบีบซ้ำๆ

เมื่อเผชิญหน้ากับความตาย ดวงตาดำทะมึนของเผยจี้ก็ปรากฏความสนใจขึ้นมาเล็กน้อย เขามองหวัคิ้วของหญิงสาวที่ค่อยๆ ขมวดเข้าหากัน ราวกับมองแมลงตัวน้อยที่กำลังดิ้นรนในวาระสุดท้าย ใบหน้าแทบไม่แสดงอารมณ์ใดๆ มีเพียงปลายนิ้วที่กดแรงลงต่อเนื่อง

พลังมารปกคลุมร่างกายของหญิงสาวทั้งหมด ทำให้หนึ่งหนึ่งเจ็บร้าวเข้าไปถึงกระดูก

เธอไม่สามารถหายใจและไม่สามารถขยับขึ้นได้เลย

“เขาเสียชีวิตไปแล้ว”

ระบบในสมองบอกเธอด้วยน้ำเสียงเหมือนกำลังชมเรื่องสนุก “ช่างน่ากลัวเสียจริง ช้าย่อนเวลากลับมาหลายครั้ง แต่ไม่เคยเห็นเผยจี้เป็นแบบนี้มาก่อน...หากเทียนเขียนชื่อไม่โผล่มากะทันหัน เกรงว่าคนที่จะตายด้วยน้ำมือเขาจะมีได้มีแค่เจ้า แต่รวมไปถึงเผ่ามารด้วย”

หนึ่งหนึ่งไม่สนใจระบบ เธอพยายามรวบรวมสติที่เริ่มกระจัดกระจายกับพลังกำลังทั้งหมดกลับคืนมาเงียบๆ

สีหน้าของเผยจี้ไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก แต่การที่ฝ่ามือสัมผัสได้ถึงชีพจรที่กำลังเต้นอยู่บริเวณลำคอของหญิงสาว ทำให้เขานึกสนุกชายหนุ่มออกแรงบีบคอนางมากขึ้นอีกเล็กน้อย จนหญิงสาวตรงหน้าทางตาแดงเรื่อ

การที่นางอ่อนแอ ผิวบอบบางเช่นนี้ ทำให้เขาสามารถจับเอาวิธีการต่างๆ มาทำลายได้ ราวกับตอนอยู่ใต้เนินทรายลูกนั้น แค่วัดแกว่งกระบี่เบาๆ เลือดสีสดบาดตาก็พุ่งกระฉูดออกมา

ยิ่งภาพนั้นชัดเจนมากเท่าไร แวดตาของเผยจี้ก็ยิ่งน่ากลัวมากขึ้นเท่านั้น

“...ท่านหลอกข้า”

ในแวตาทิ่มไปด้วยความอาฆาตรุนแรง แต่ในน้ำเสียงกลับแฝงด้วยความสั่นสะท้านและอารมณ์ตัดพ้อเอาไว้ “ท่านบอกว่าชอบข้า...จะดีต่อข้า”

นี่คือถ้อยคำที่เผยจ้อยากเอ่ยกับ ‘หนึ่งหนิง’ ที่อยู่ในใจของเขา

นิ้วทั้งห้ากำลังจะบีบแรงขึ้น พลังมารแผ่ซ่าน ทันใดนั้น มีอะไรบางอย่างตะเบา ๆ ลงบนแขนซ้ายของชายหนุ่มที่ย่อนลง ทำให้หญิงสาวดิ้นหลุดจากพลังมาร แม้จะเป็นแค่แขนขวาก็ตาม

เผยจู้หูตึง หดหิด แวตาเย็นชา เขาก็มืดริษะลง ทว่าพอแวตาลดต่ำลงกลับพลันชะงักค้าง

เพราะมือของหญิงสาวขาวไร้สีเลือด หลังมือนั้นเต็มไปด้วยรอยแผล เปรอะเปื้อนฝุ่นทราย แต่ในมือของนางกลับกุมของเล่นชิ้นเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งไว้

...เป็นกระต่ายถักจากต้นหญ้า

กระต่ายที่เขาเคยถักให้หนึ่งหนิงตอนอยู่ในหอคอยบำเพ็ญเพียร

นิ้วเรียวยาวที่บีบอยู่ตรงลำคอหยุดชะงักทันที

ยามนั้นเผยจู้เป็นคนสันโดษ พุดไม่เก่ง ไม่รู้ว่าจะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างไร และทั้งเนื้อทั้งตัวก็ไม่มีของขวัญมีค่าอะไร แม้อยากเอาใจหนึ่งหนิง เขาก็ทำได้เพียงมอบของเล่นที่ตนสานขึ้นเองให้นางอย่างงะงะ

ทั้งที่เจ้ากระต่ายหญ้าสานมีไชของที่มีราคาค่างวดอะไร แต่นางกลับตั้งใจเก็บรักษามันไว้อย่างดี

นอกจากหนึ่งหนิงแล้ว ยังมีผู้ใดยอมเก็บของเล่นพวกนี้เอาไว้อีก

หัวใจของเผยจี้เต้นแรงราวกับถูกบีบกระซาก พลังมารที่แผ่ซ่าน
ออกจากร่างชายหนุ่มอย่างดุร้ายพลันหยุดลง ลั่นสะท้านเหมือนกิ่งไม้
ถูกลมหนาวพัดกระโชกในฤดูเหมันต์จนกิ่งห้อยตกลงมา

สมองของเผยจี้ว่างเปล่าขาวโพลน

ตอนแรกดวงตาของชายหนุ่มดำมืดไร้จุดสิ้นสุด แต่เพียง
ชั่วพริบตา ขอบตาของเขาก็พลันขับสีสีแดงเรื่อราวดอกท้อค่อยๆ แผล
สีล้นลงสู่สายน้ำ ทำให้น้ำสะท้อนเป็นสีชมพูอ่อน ขนตายาวดุจปีกอีกา
ไหวสะท้าน ดวงตาดอกท้อทรงเสน่ห์เปล่งประกาย เหมือนระลอกคลื่น
บนผิวน้ำ

เผยจี้คล้ายจะทำอะไรไม่ถูก ทั้งสับสนทั้งตื่นเต้น เขาถามนาง
ด้วยน้ำเสียงแหบพร่าว่า “หนึ่ง...หนึ่ง?”

มือขวาที่กำลังบีบคอนางแข็งทื่อ ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อไป

เผยจี้รู้สึกสับสนอย่างหนัก เขาสบตากับนางนิ่ง

“ฟังข้าพูดก่อน”

ในที่สุดมือของเผยจี้ก็ผ่อนแรงลง หนึ่งหนึ่งโอบาๆ พยายาม
สุดลมหายใจลึก “ภาพที่เจ้าเห็นอยู่ตอนนี้เกิดจากผู้บำเพ็ญมารตั้งใจ
วางแผนทำให้เจ้าเข้าสู่จิตมาร...ข้าอยู่ที่นี้ ข้ายังไม่ตาย”

เธอพูดพลางขยับนิ้วและยกมือขวาขึ้นในจังหวะที่พลังมาร
ล่าถอยไป เพื่อใช้ปลายนิ้วแตะริมฝีปากอันแห้งผากของชายหนุ่ม

ในมือข้างนั้น มีลูกกวาดเม็ดกลมเกลี้ยง

“ตอนอยู่เมืองเจียหลาน ข้าเห็นเจ้าชอบลูกกวาดนี่เป็นที่สุด
จึงซื้อมาจากตลาดมากมาย”

หัวใจของหนึ่งหนึ่งเต้นตึกตัก เธอมองดวงตาที่ปกคลุมด้วยไอน้ำ
ของชายหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่ละสายตา

หนึ่งหนึ่งกะพริบตา พุดด้วยน้ำเสียงแหบเล็กน้อยพลางยัดลูกกวาด
ใส่ปากเผยจี้ “เจ้ายังจำรสชาติของมันได้หรือไม่”

รสหวาน

รสผลไม้หวานฉ่ำแทรกด้วยกลิ่นหอมของดอกจืดจืด ตลบอบอวล
ไปทั่วปากของเธอ เผยจี้มองเธออย่างตกตะลึง ขอบตาค่อยๆ แดงก้ำ
เขาเหมือนจะร้องไห้ ดูน่าสงสารอย่างยิ่ง
“อย่าเสียใจไปเลย”

หนึ่งหนึ่งยกมือขึ้นลูบท้ายทอยเขา ใช้มือกดท้ายทอยชายหนุ่ม
เบาๆ ส่วนตัวเองก็เงยหน้าและเขย่งปลายเท้าขึ้น มอบจุมพิตอบอวล
กลิ่นคาราเมลให้

ทันทีที่ริมฝีปากของพวกเขาสัมผัสกัน คลื่นพลังมารเหมือน
จะระเบิดตูมด้วยความชื่นอายุ สีแดงในดวงตาของเผยจี้จางหาย เหลือ
เพียงหยาดน้ำตาไหลรินลงมาเป็นสาย

ลูกกวาดแสนหวานค่อยๆ ละลายอยู่ในโพรงปากอุ่น ไอหมอก
ม้วนตัวแผ่กระจายออกไป

แผ่นหลังและหัวใจของชายหนุ่มสั่นสะท้าน

คนผู้นี้คือหนึ่งหนึ่ง

หนึ่งหนึ่งกำลังจูบเขา

ตอนความคิดนี้แวบผ่านสมองไป เผยจี้รู้สึกเหมือนตัวเองร่วง
ลงไปในบ่อน้ำไร้ก้นบึ้ง ตัวเขากำลังจมดิ่งลงไปทีละนิด สมองวุ่นวาย
สับสน ยินยอมพร้อมใจจะดับสูญอยู่ในนั้น

“...หนึ่งหนึ่ง”

มือเบือนเล็ดค่อยๆ เลื่อนออกจากลำคอของเธอ บัดผ่านผม
สีดำปลิวสยาย ก่อนสวมกอดเขาแน่นนิ่มของหญิงสาว

ชายหนุ่มมีอาการงอแงนะ แต่ก็พยายามใช้ร่างกายสัมผัสกับ
ตัวตนของเธออย่างแนบสนิทที่สุด ทุกจุดที่ฝ่ามือใหญ่บิดผ่านล้วน
ให้ความรู้สึกร้อนผ่าว บางจังหวะหนึ่งหนึ่งก็ถูกเขาลูบไล้จนรู้สึกจ๊ากจี้
ตัวสั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่

เผยจี้ค่อย ๆ แย่งชิงการควบคุมมาไว้ในมือ

ริมฝีปากแนบชิดกันนุ่มละมุนดูจุกจิก ทว่าชายหนุ่มยังคง
ไม่พอใจกับสัมผัสผิวผืนนี้ เขาจึงปล่อยให้สัญชาตญาณนำทาง แทรกตัว
ลึกเข้าไปอย่างชัดเจน เพื่อลองลิ้มรสหวานน่าปะปนกับกลิ่นสนิมเหล็ก
อบอวลอยู่ในโพรงปาก

ลมหายใจของหนึ่งหนึ่งพลันสะดุด ใบหูแดงก่ำ

การสัมผัสลิ้นข้างแปลกประหลาด ช้ำยังนุ่มอย่างเหลือเชื่อ
นำพาเอาความร้อนสั่นสะท้านใจ ทุกสัมผัสล้วนก่อความความรู้สึกให้
หวั่นไหว

ทั้งที่สัมผัสนี้ทั้งเปี่ยมขึ้นและรุ่มร้อน แต่กลับก่อให้เกิดกระแส
ไฟฟ้าแล่นแปลบปลาน แตกกระจายไปทั่วปลายประสาทสัมผัส

หวานยิ่งนัก

เผยจี้แยกไม่ออกว่าความหวานนี้เป็นรสของลูกกวาดผลไม้ หรือ
เป็นกลิ่นหอมที่มักจะฟุ้งกระจายรอบตัวหญิงสาว และเคยปรากฏอยู่
ในความฝันของเขามาตลอด

จุมพิตของทั้งคู่ค่อย ๆ ทวีความลึกซึ้งมากขึ้น อ่อนโยนและ
ระมัดระวังราวกับกลัวว่าหญิงสาวในอ้อมกอดเป็นเพียงฟองอากาศในน้ำ
เพียงแต่นิดเดียวก็พร้อมแตกสลาย

ริมฝีปากบางของชายหนุ่มบิดผ่านไปทั่วร่างของหญิงสาวแผ่วเบา
เผยจี้พิมพ์เรียกชื่อเธอซ้ำ ๆ “หนึ่งหนึ่ง”

พลังมารที่ยังหลงเหลือยังละโมภกลืนอายของหญิงสาว รวากับ
หมอกควันลอยวน ค่อยๆ พันข้อมือและข้อเท้าของเธอ ทำให้หนึ่งหนึ่ง
รู้สึกจี้จ้อย่างบอกไม่ถูก

แม้แต่พลังมารของเผยจี้ก็ยังแสดงความปรารถนาในตัวเธอ
ออกมาอย่างหิวกระหาย

ลมหายใจร้อนผ่าวของชายหนุ่มเป่ารดอยู่ข้างหู หนึ่งหนึ่งรับรู้
ได้ว่าเผยจี้กำลังตัวสั่น

ของเหลวร้อนลวกหยดลงมาตรงชอกคอของเธอ หยดแล้วหยดเล่า
ตามมาด้วยเสียงลมหายใจหอบหนักของเผยจี้ที่เป่ารดอยู่บนผิวกาย

“...ข้าขอโทษ ท่านเจ็บมากหรือไม่”

เสียงของชายหนุ่มอื้อเหมือนสัตว์ร้ายถูกขังจนมุม ส่งเสียง
อื้อนวนอนอย่างสิ้นหวัง “ท่านตีข้า ดุด่าข้าเถิด ตัดมือข้างนี้ทิ้งด้วย
เอาคืนให้สาสม...แต่อย่าทิ้งข้าไปเลยนะ”

เขาพูดแบบนี้แล้ว ผู้ใดจะปฏิเสธได้เล่า

หนึ่งหนึ่งรู้สึกหัวใจบีบรัดแน่นจนเจ็บ เธอลูบศีรษะของเผยจี้
“ไม่ทำหรอก เพราะข้าชอบเจ้าที่สุด”

“ท่านอย่า...”

เสียงของเผยจี้ค่อยๆ หายไป ชายหนุ่มก้มหน้าลงจุมพิตรอยแดง
ที่เกิดจากการใช้มือขวามือบีบ “ท่านอย่าหลอกข้านะ”

หนึ่งหนึ่งไม่สามารถตอบรับคำพูดนี้ได้อย่างไม่ลังเล ครั้นนึกถึง
ชะตากรรมที่เธอต้องแบกรับ

หญิงสาวเงยไปพักใหญ่ ก่อนจะตอบเสียงเบาว่า “อืม”

กลางทะเลทรายกว้างใหญ่ ร่องรอยของมารกระจายอยู่ทุกหนทุกแห่ง หมอกสีโหลहितหนาที่บปคลุมท้องฟ้า ทำให้ภาพที่มองเห็นมีแต่สีเดงหม่นเลือนราง เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง แม้แต่ดวงจันทร์โดดเดี่ยวที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าก็เหมือนถูกย้อมให้กลายเป็นสีเลือด ก่อให้เกิดความอาฆาตอันน่าสะพรึงขึ้นอย่างไร้เหตุผล

บรรดาโจรทะเลทรายและลู่วันซึ่งมีพลังบำเพ็ญตะบะไม่สูงนัก จึงทำได้เพียงถ่วงเวลาบรรดาผู้บำเพ็ญมารเอาไว้ เชื้อจื่อโจวกับหลินสวีร่วมกันต้านทานพลังมารที่หลั่งไหลมาไม่ขาดสาย ส่วนเทียนเซียนจื่อรวบรวมสมาธิเพื่อสะกดกระแสปราณที่พุ่งพล่านอยู่ในร่างของเผยจี้สีหน้าเคร่งเครียดไม่คลาย

“ແ่แล้ว พลังมารบนตัวเจ้าหนูนั้กำลังค่อยๆ สลายไป”

ไต้เหิงทรายไกลออกไป ซึ่งเหิงกำดาบยาวในมือแน่น แ่กับฮั่วเจี๋ยอย่างร้อนใจว่า “เจ้าพวกนั้นคอยคุ้มกันเขาไว้ พวกเราไม่มีทางบุกเข้าไปได้!”

ฮั่วเจี๋ยเพียงตอบสั้นๆ “อ้อ”

ซึ่งเหิงพูดไม่ผิด อาศัยแคล่ฝีมือของพวกเขา การจะเข้าถึงตัวเผยจี้ย่อมเป็นเรื่องยาก

น่าขันยิ่งนัก แดนमारที่เคยเกรียงไกรถึงขั้นทัดเทียมกับแดน
บำเพ็ญเพียร บัดนี้เหลือเพียงปลาตัวเล็กตัวน้อยพล้งบำเพ็ญตะบะ
อ่อนด้อยฝูงหนึ่ง แม้แต่กลุ่มผู้บำเพ็ญระดับจินตันและหยวนอิงที่ปรากฏ
อยู่บนทะเลทรายแห่งนี้ ก็นับว่าเป็นกำลังรบที่ดีที่สุดของเผ่าमारแล้ว

อีกเพียงก้าวเดียวเผยจี้ก็จะตกเข้าสู่วิถีมาร และพวกเขาจะ
หลุดพ้นจากค่ายกลนี้ไปได้แล้วแท้ๆ

ทว่าไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไร พายุหมุนรุนแรงที่เกิดจากน้ำมือของเผยจี้
กลับค่อยๆ สงบลง

พายุทรายกราดกริ้ววกลับคืนสู่ความเงียบสงบดุจคลื่นถอยกลับ
ลงสู่ท้องทะเล เผยเงาร่างที่เคยถูกกลืนหายไปใเงาไต้้น้ำ ชายหนุ่ม
ชุดดำที่ควรจะหมดสติกลับหยิบกระบี่ยาวขึ้นมาจากพื้น รัตติกาล
อันมืดสนิทดูจหมึกขับเน้นเงาร่างผอมเพรียวให้เด่นชัด

เผยจี้ได้สติแล้ว

แผนของพวกเขา...ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ทั้งที่เรื่องทุกอย่าง
ไม่ควรเป็นเช่นนั้น

พวกเขาวางแผนจะแยกคนของสำนักกระบี่เสวียนชวี่ออกจากกัน
จากนั้นส่งหลิวชิวหย่วนไปสังหารเฮ่อจื่อโจว หลินสวีนิ และเวิน-
เฮ่อเหมียน ส่วนเทียนเซียนจื่อ พวกเขาจะส่งผู้บำเพ็ญमारไปขวาง
เอาไว้ ไม่ให้เขามาถึงที่นี่

เมื่อหนึ่งหนึ่งเสียชีวิต เผยจี้จะเข้าสู่วิถีมารและปลุกค่ายกล
เปิดทางให้สามเทพमारทำลายค่ายกลออกมา แต่เนื่องจากตอนนั้น
แดนบำเพ็ญเพียรก็กำลังขาดแคลนผู้มีฝีมือระดับเดียวกัน พวกเขายอม
ไม่อาจต้านทานได้

เรื่องมันควรจะเป็นเช่นนั้น